

Arrest

nr. 122 096 van 3 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE FURSTENBERG, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 27 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 23 september 2013 en 24 oktober 2013.

1.3. Op 12 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 december 2013 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, van Berber-afkomst bent en op 6 maart 1988 in Ifrane geboren bent. U liep vier jaar lager onderwijs en u heeft verder nooit gewerkt in Marokko. Uw vader Mohammed Ben Bouazza Yaagoub is imam in de moskee van uw wijk Hay al-Atlas, uw moeder werkt bij het onderhoudspersoneel van de lokale universiteit. U heeft een broer, Monsiif, en twee zussen, Fadwa en Mimouna. Monsiif en Fadwa verblijven in Marokko, uw zus Mimouna verblijft in België op basis van een huwelijk met een Belgisch staatsburger. Het huwelijk is intussen ontbonden en Mimouna haar verblijfstitel werd ingetrokken.

U genoot een strenge opvoeding en uw strikt religieuze familie gaf u weinig of geen kansen om het huis te verlaten. Op een avond, toen u ongeveer 15 jaar oud was, slaagde u er in om samen met uw vriendin Iptissam Moutahid in het geheim naar een verjaardagsfeest in Ifrane te gaan. Op het feest waren zowel jongens als meisjes aanwezig en was er muziek en dans. U amuseerde zich en dronk twee glazen frisdrank. Verder herinnert u zich niets van die avond. De ochtend na het feest werd u wakker in één van de kamers van het appartement. U baadde in een plas bloed en ontdekte dat iemand u had verkracht. Toen u begon te schreeuwen kwam de organisatrice van het feest naar u toe. Ze zei dat het uw eigen fout was en dat u niet zomaar drankjes van onbekenden had moeten aanvaarden. Uit wat ze zei kon u afleiden dat iemand xtc in uw glas had gedaan met de bedoeling u te verkrachten, iets wat volgens u een gangbare praktijk is onder Marokkaanse jongeren. De organisatrice van het feest haalde er een man bij die zich onder de naam Omar voorstelde. Hij gaf toe dat hij u verkracht had en zei dat u niets tegen hem kon ondernemen. Wat later verliet u het huis en ging u bij Iptissam langs om te vertellen wat er was gebeurd. Ook zij kon geen verdere details geven over wat er u die avond was overkomen. Daarna ging u naar huis en besloot u de verkrachting voor uw familie verborgen te houden. Zij zouden het immers als een schande beschouwen dat u 'onteerd' was. Later vernam u van Iptissam dat Omar in werkelijkheid Majid heette, een telg was uit de rijke en machtige Al Laghzaoui-familie, en dat u niet zijn eerste slachtoffer was.

Naarmate de tijd verstreek meldden er zich diverse huwelijkskandidaten bij uw familie. U voelde er echter niets voor om te huwen omdat u vreesde dat men op de huwelijksnacht zou ontdekken dat u geen maagd was. Ongeveer een jaar na de feiten (omstreeks 2004) nam u uw zus Mimouna in vertrouwen en vertelde u wat er die bewuste avond was gebeurd. In een poging om begrip voor uw situatie te vragen, speelde Mimouna het nieuws door aan uw moeder. Die vertelde het op haar beurt aan uw vader en uw broer Monsiif. Die laatste, die een gewelddadig karakter heeft en met een drugs- en alcoholprobleem kampt, ontstak in een woede en viel u aan met een mes. Hij raakte u in de dij en de schouder, de littekens hiervan zijn tot op heden zichtbaar. U slaagde er in te ontsnappen en sprak op straat een zekere Driss, een bevriende taxichauffeur, aan. U vroeg hem om bescherming en hij vertelde u dat hij iemand kende, een zekere Hanan of Jamila, die u kon helpen. Jullie werden aan elkaar voorgesteld en de vrouw maakte duidelijk dat ze in het prostitutiemilieu actief was. Ze stelde u voor om naar Turkije te reizen en daar als prostituee te werken. U stemde in omdat u 'toch al onteerd was' en omdat u kost wat kost wou vluchten. Hanan bracht uw reisdocumenten in orde en nadien reisde u via Tanger naar Turkije.

U werkte ongeveer anderhalf jaar als prostituee voor Hanan en koos vervolgens voor een baan als danseres/serveuse in diverse discotheken. Na verloop van tijd nam u een bijkomende baan als verkoopster in een kledijzaak bij het Taksim-plein in Istanbul. Op een gegeven moment vertelde Iptissam, die in die periode heen en weer reisde tussen Marokko en Turkije, dat uw familie wist dat u in Turkije verbleef. U besloot daarom Turkije te verlaten, uit vrees dat uw broer Monsiif naar Turkije zou reizen en wraak op u zou nemen. Afhankelijk van uw verklaringen reisde u omstreeks 2009 of 2010 met valse Belgische identiteitsdocumenten richting België. U werd hierbij geholpen door een Syrische Koerd die ondertussen in België asiel heeft gekregen.

Na aankomst in België werd u opgevangen door een Marokkaanse familie. Vervolgens verbleef u bij diverse familieleden in België (en Duitsland). U werkte tussendoor in het niet-regulier circuit om in uw levensonderhoud te voorzien. Na verloop van tijd trok u in bij uw zus Mimouna. Zij is strikt religieus en had problemen met uw (westers) gedrag en de manier waar op u zich kleepte. Dat u niet bad en niet vastte beviel haar evenmin. U, van uw kant, ging er niet mee akkoord dat u huishoudelijk werk moest verrichten. Na een week kwam het tot een ruzie waarbij Mimouna u aan de deur zette. Diezelfde avond werd u, toen u huilend op straat rondliep op zoek naar sigaretten, geholpen door een Belgische van Albanees-Kosovaarse afkomst. Ze nam u in huis en u maakte er kennis met haar zoon die zich als de 21-jarige Daniel voorstelde. Hij vertelde u dat hij na drie mislukte huwelijken net zoals u op zoek was naar stabiliteit. Wat later begonnen jullie een relatie. Na enige tijd ontdekte u per toeval dat Daniel in werkelijkheid Darko (Ramadani) heette en dat hij slechts 19 jaar oud was. Bovendien was hij een agressief persoon met een drugsprobleem. In het begin sloeg hij enkel zijn moeder maar nadien werd ook u het slachtoffer van huiselijk geweld. Bovendien eiste hij dat u uw kledingstijl aanpaste en dat u het huis niet meer verliet. In dezelfde periode verbrandde hij uw Marokkaans paspoort. In het najaar

van 2012 werd u zwanger van hem en besloot u om, in weerwil van wat Darko wou, geen abortus te plegen. Wat later zette Darko u aan de deur. U vond geen onderkomen en zag zich genooddacht om op diverse plaatsen zoals het station Brussel-Noord te overnachten. Via kennissen, onder meer de Syrische Koerd, vernam u dat er in België zoiets bestaat als een 'asielprocedure'. Op hun aanraden diende u op 19 december 2012 een asielaanvraag in.

Op 5 juli 2013 werd u moeder van een dochter, Janet-Alice. Darko wou het kind echter niet erkennen als het zijne. Aangezien het kind uit een buitenhuwelijkse relatie voortkwam zal het kind volgens u niet aanvaard worden in de Marokkaanse maatschappij. Bovendien heeft Janet-Alice een rechte lijn op haar handpalmen. Hierdoor loopt ze in Marokko het risico om het slachtoffer van hekserij te worden. In Marokko is het volgens u namelijk algemeen geweten dat tovenaars in hun zoektocht naar schatten deze kinderen ontvoeren en de keel oversnijden. Ondertussen heeft u in het opvangcentrum kennis gemaakt met enkele 'zusters' die met u over het christendom spreken. Wat ze vertellen bevalt u en u bent van plan om u in de toekomst definitief te bekeren. U vreest dat u als bekeerling niet zal worden aanvaard binnen de Marokkaanse maatschappij. Bovendien vreest u represailles van uw familieleden, meer bepaald uw vader die imam is, omdat zij uw bekering niet zullen accepteren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart geldig tot 27/01/2010, brochure Jehova's Getuigen.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U kunt namelijk niet overtuigen dat u op 15-jarige leeftijd het slachtoffer werd van verkrachting. Uw verklaringen over de omstandigheden waarin de verkrachting plaatsvond zijn namelijk allesbehalve accuraat. Zo spreekt u zich flagrant tegen over de identiteit van de vrouw die het feest organiseerde en in wiens appartement u werd verkracht. Aanvankelijk beweert u dat het over een zekere Jamila, wiens volledige naam u niet kent, ging (zie CGVS, 24/10/2013, p. 13), om vervolgens te beweren dat de dame in kwestie Hanan heette (zie CGVS, 24/10/2013, p. 13). Wanneer men u met deze tegenspraak confronteert slaagt u er niet in om duidelijkheid te scheppen, integendeel: u beweert plots dat Hanan de vrouw was die u naar Turkije bracht, om onmiddellijk erna te beweren dat Hanan de organisatrice van het feest was en dat Jamila u naar Turkije bracht (zie CGVS, 24/10/2013). Wanneer men u op uw wisselende verklaringen wijst ontkent u eerst dat u aanpassingen maakte, om er onmiddellijk aan toe te voegen dat het als slachtoffer moeilijk is om over de gebeurtenissen te praten (zie CGVS, 24/10/2013, p. 14). Dergelijke excuses gelden uiteraard niet als verschoning. U legt namelijk herhaaldelijk flagrant tegenstrijdige verklaringen af terwijl men ook van een slachtoffer van verkrachting coherente en eenduidige verklaringen over de omstandigheden mag verwachten.

Ook over de agressor legt u weinig overtuigende verklaringen af. U zegt dat hij zich als Omar voorstelde maar in werkelijkheid Majid heette (zie CGVS, 24/10/2013, p. 14). Aanvankelijk beweert u niet te weten wat zijn volledige naam was (zie CGVS, 24/10/2013, p. 14-15), maar wanneer men er u mee confronteert dat het weinig steek houdt dat u wel weet dat hij uit een machtige familie komt terwijl u zijn (familie)naam niet eens kent, verklaart u plots dat zijn familie onder de naam Al Laghzaoui bekend staat (zie CGVS, 24/10/2013, p. 15). Dergelijke aangepaste verklaringen komen natuurlijk weinig betrouwbaar en oprecht over. Bovendien zijn uw verklaringen als zou Majid veel macht en rijkdom hebben weinig gefundeerd: u vernam het via Iptissam en nam het zonder meer voor waar aan zonder dat u kan aangeven waarop deze macht dan is gefundeerd (zie CGVS, 24/10/2013, p. 15). Verder verklaart u dat u niet het eerste slachtoffer van Majid was en dat hij voordien meerdere slachtoffers had gemaakt (zie CGVS, 24/10/2013, p. 15). Wanneer men u om toelichting vraagt blijkt u echter geen bijkomende informatie te kunnen geven (zie CGVS, 24/10/2013, p. 15). U beroept zich enkel op de blote bewering dat Iptissam weet had van andere slachtoffers (zie CGVS, 24/10/2013). Hoe Iptissam aan die informatie kwam weet u echter niet (zie CGVS, 24/10/2013, p. 15). Dergelijke ongefundeerde beweringen kunnen in het geheel niet overtuigen.

Daarnaast blijven uw verklaringen over de bewuste avond veeleer vaag. U weet dat er 'ambiance, muziek, dans en taarten' waren (zie CGVS, 24/10/2013, p. 13) maar u kan zich verder helemaal niets herinneren (zie CGVS, 24/10/2013, p. 13, 14). Ook Iptissam, die u nochtans vergezelde, kon volgens u niets vertellen over wat er u die avond overkwam (zie CGVS, 24/10/2013, p. 14). Gevraagd naar hoe u wist dat iemand xtc in uw glas had gedaan, verwijst u louter naar wat de organisatrice van het feest u daags nadien vertelde (zie CGVS, 24/10/2013, p. 14) en naar de blote bewering dat het in Marokko algemeen geweten is dat dergelijke zaken gebeuren (zie CGVS, 24/10/2013, p. 14). Dergelijke weinig gefundeerde verklaringen kunnen uiteraard niet overtuigen. Niet in

het minst omdat u geen overtuigende verklaring heeft voor de door u geschetste bizarre gang van zaken. Men kan zich namelijk afvragen waarom de organisatrice van het feest blijkbaar haar stilzwijgende toestemming gaf bij de verkrachting van een minderjarige, om vervolgens de verantwoordelijkheid op het slachtoffer af te schuiven, er nadien de dader bij te halen en hem de kans te geven u te intimideren (zie CGVS, 24/10/2013, p. 14). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd geeft u geen begin van antwoord en zegt u weinig meer dan 'dat ze op de hoogte was van wat er was gebeurd' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 14).

Als gevolg van de bovenstaande vaststellingen kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de verkrachting. U legt bovendien geen enkel materieel begin van bewijs neer om de twijfels omtrent uw verklaringen teniet te doen.

Daarnaast bent u er evenmin in geslaagd om op basis van de verkrachtingszaak uit 2003-2004, wat daar ook van zij (zie boven), een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van de dader (Majid) of uw familie aannemelijk te maken.

In de eerste plaats omdat u na aankomst in België twee à drie jaar heeft gewacht om asiel aan te vragen (zie CGVS, 24/10/2013, p. 9 - zie Verklaring, vraag 36, toegevoegd aan het administratief dossier). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren mag men verwachten dat u zich zo snel mogelijk tot de Belgische autoriteiten had gewend om uw nood aan internationale bescherming kenbaar te maken en asiel aan te vragen. Dat is namelijk het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die noodgedwongen zijn land dient te verlaten als gevolg van een gegronde vrees voor vervolging. Wat u deed staat hier echter haaks op. Alhoewel u zegt zowel Marokko als Turkije te hebben verlaten uit vrees voor uw familie ondernam u namelijk geen enkele poging om u bij de Belgische autoriteiten kenbaar te maken of u op de mogelijkheden tot internationale bescherming te beroepen. U haalt bovendien enkel een aantal niet te vergoelijken redenen aan om te verklaren waarom u hieraan verzaakte. In de eerste plaats was u naar eigen zeggen bang om u kenbaar te maken omdat u met valse documenten had gereisd (zie CGVS, 24/10/2013, p. 10, 16). Uiteraard is dat een onvoldoende zwaarwichtige reden om geen asiel aan te vragen. Ten tweede was u naar eigen zeggen niet op de hoogte van het bestaan van de asielprocedure (zie CGVS, 24/10/2013, p. 9). Ook dat komt zeer ongeloofwaardig over. Van een persoon die zonder enige verblijfstitel in België verblijft mag men namelijk verwachten dat hij zich zo goed mogelijk zal informeren (op welke manier dan ook) over de verschillende mogelijkheden om een verblijfstitel te verkrijgen, zeker wanneer men van mening is dat men onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst. Bovendien had u kennis, waaronder de Syrische Koerd uit Kelmis, die de asielprocedure doorliepen (zie CGVS, 24/10/2013, p. 9) en familieleden, zoals uw zus Mimouna (zie CGVS, 24/10/2013, p. 3), die op een of andere manier een Belgische verblijfstitel hadden verkregen. Men mag dan ook redelijkerwijs verwachten dat het u geen drie jaar zou kosten vooraleer u de asielprocedure zou 'ontdekken'. Dat u dergelijk gedrag momenteel als 'stom' beschouwt omdat u zich toen niet bekommerde over 'papieren' en enkel dacht aan u 'amuseren, goed kleden en uitgaan' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 9), geldt uiteraard niet als verschoning. Integendeel, het is net een extra reden om de door u ingeroepen vrees voor vervolging in ernstige mate te relativeren.

Ten tweede heeft u geen enkele concrete aanwijzing dat u in Marokko moet vrezen voor nieuw seksueel geweld. De feiten - indien ze zich al zouden hebben voorgedaan - dateren namelijk van tien jaar geleden en in de hele periode na de verkrachting was er geen enkele indicatie dat de dader zijn agressie zou herhalen. U heeft Majid nadien niet meer gezien (zie CGVS, 24/10/2013, p. 15) en u haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u momenteel door hem geviséerd wordt. Evenmin zijn er andere concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat u in Marokko het slachtoffer zou worden van seksueel geweld (zie CGVS, 24/10/2013, p. 17) of dat de Marokkaanse autoriteiten u geen of onvoldoende bescherming tegen seksueel geweld zouden bieden (zie CGVS, 24/10/2013, p. 7-8, 15-16).

Ten derde is het niet aannemelijk dat u omwille van de verkrachting moet vrezen voor vervolging door uw familieleden. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u na aankomst in België gedurende lange tijd werd opgevangen door familieleden. Zo kreeg u onderdak bij uw zus Mimouna (zie CGVS, 24/10/2013, p. 3) en bij diverse andere familieleden (zie CGVS, 24/10/2013, p. 4), ook al waren zij stuk voor stuk op de hoogte van uw verkrachting (zie CGVS, 24/10/2013, p. 4). Dat ze u desondanks opvang en bijstand boden (om welke reden dan ook) wijst er allerm minst op dat u was verstoten of dat u werd vervolgd. Meer zelfs: dat u bij uw familie opvang kreeg ondergraaft in ernstige mate uw vrees voor vervolging ten aanzien van hen.

Nadien verklaart u dat u niet zozeer uw hele familie maar vooral uw ouders en in het bijzonder uw broer Monsiif vreest (zie CGVS, 24/10/2013, p. 10). Ook ten opzichte van hen maakt u uw vrees echter niet aannemelijk. U haalt namelijk geen enkel element aan waaruit blijkt dat uw ouders u zullen behandelen op een manier die onder de juridische definitie van 'vervolging' valt. U beweert weliswaar dat uw vader een imam en dus zeer religieus persoon is die u zal doden (zie CGVS, 23/09/2013, p. 2 - zie CGVS, 24/10/2013, p. 2), maar u heeft werkelijk geen enkel concrete aanwijzing dat dit zo is. Uw

vader heeft in al die jaren namelijk geen enkele concrete stap tegen u ondernomen. Bovendien zou u gedurende al die jaren geen enkele geslaagde poging ondernomen hebben om zich met hem te verzoenen, waardoor u evenmin kunt argumenteren dat een oplossing uit den boze is (zie CGVS, 24/10/2013, p. 17). De door u ingeroepen vrees is, ongeveer 10 jaar na de feiten, dan ook louter op speculatie en hypothese, en niet op concrete feiten gebaseerd. Dergelijke boude veronderstellingen volstaan bijgevolg niet om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Hetzelfde geldt voor de vrees ten opzichte van uw moeder.

Uw vrees ten opzichte van Mohsiin baseert u op het feit dat hij u net voor uw vertrek met een mes heeft aangevallen, hetgeen u tracht te staven met twee littekens (zie CGVS, 24/10/2013, p. 12). Deze littekens hebben echter weinig bewijswaarde, aangezien er niet kan worden opgemaakt wanneer en in welke omstandigheden u de verwondingen opliep. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal twijfels bij de geloofwaardigheid van de steekpartij. U schetst namelijk geen geloofwaardig beeld van wat er na het incident gebeurde. U verklaart dat u na het incident in contact kwam met de vrouw die u naar Turkije zou brengen. Vreemd genoeg zijn uw verklaringen over de vrouw weinig coherent aangezien u geen duidelijkheid schetst over haar identiteit. U noemt haar namelijk afwisselend Hanan en Jamila (zie hoger). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn uiteraard nefast voor uw geloofwaardigheid. Ook op het vlak van chronologie schort er het één en ander aan uw verklaringen. Zo meldt u tijdens het eerste gehoor dat u na het incident nauwelijks een week in Tanger bleef (zie CGVS, 23/09/2013, p. 4), om tijdens het tweede gehoor te melden dat u er ongeveer een maand verbleef (zie CGVS, 24/10/2013, p. 12). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd ontkent u uw verklaringen uit het eerste interview en beweert u dat u het zich niet goed meer herinnert (zie CGVS, 24/10/2013, p. 12). Deze uitleg volstaat echter niet als verschoning. Men mag namelijk een meer correcte chronologische weergave van de feiten verwachten. Bovendien is de door u geschetste gang van zaken ronduit bizar, bijzonder weinig doorleefd en zeer weinig aannemelijk. U beweert dat u na de steekpartij 'geholpen werd' door een zekere Driss. U zei hem dat u wou vluchten en hij bracht u in contact met een dame die u als prostituee zou versluizen naar Turkije (zie CGVS, 24/10/2013, p. 7-8). U stemde quasi onmiddellijk toe met haar voorstel omdat u geen andere uitweg zag en wou vluchten (zie CGVS, 24/10/2013, p. 8). Hier kan gezien de context echter geen geloof aan worden gehecht. U was namelijk een zestienjarig meisje, bovendien de dochter van een strenge imam, die een strikte (religieuze) opvoeding had genoten, voordien nooit het huis had verlaten, haar weg in Marokko niet kende en bovendien zou zijn verkracht (zie CGVS, 23/09/2013, p. 4 - zie CGVS, 24/10/2013, p. 7, 8). Het komt dan ook zeer ongeloofwaardig en zelfs lichtzinnig over dat u in die omstandigheden redeneerde dat prostituee worden in Turkije voor u de beste oplossing was, aangezien 'u uw eer kwijt was en niets riskeerde' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 8). Het Commissariaat-generaal hecht bijgevolg geen geloof aan uw verklaringen over de steekpartij en uw vlucht kort nadien. Los daarvan heeft u geen andere concrete aanwijzingen dat Mohsiin naar u op zoek is met het oog op vervolging. U beweert dat u Turkije verliet omdat Mohsiin had ontdekt dat u er verbleef en u vreesde dat hij er u zou opzoeken (zie CGVS, 24/10/2013, p. 6, 7, 16). U heeft echter geen enkele aanwijzing dat Mohsiin daadwerkelijk naar Turkije is afgereisd of ook maar plannen had in die richting (zie CGVS, p. 16). Bovendien kan u niet de minste indicatie geven over hoeveel tijd er verstreek tussen de mededeling van Iptissam dat uw familie u zocht en uw daadwerkelijk vertrek uit Turkije (zie CGVS, 24/10/2013, p. 16), wat uiteraard nefast is voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien u daadwerkelijk voor uw leven vreesde in Turkije, mag men redelijkerwijs verwachten dat u enigszins zou weten hoe lang het nog duurde vooraleer u het land kon verlaten. Verder is het natuurlijk weinig geloofwaardig dat als u vanuit Turkije op de vlucht sloeg voor uw familie, u net naar familieleden in België zou vluchten om er bescherming en bijstand te krijgen. Dat uw broer niet de middelen heeft om naar België te reizen volstaat dan ook niet als verklaring (zie CGVS, 24/10/2013, p. 9-10). Uw vrees ten opzichte van Mohsiin is dus allesbehalve geloofwaardig en op weinig meer dan blote beweringen gebaseerd. Dit volstaat niet voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Los van de hierboven besproken initiële asielmotieven zoals u die bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meldde (zie Vragenlijst, vraag 3.4 - 3.5, toegevoegd aan het administratief dossier), vermeldt u tijdens het gehoor een aantal bijkomende asielmotieven die een terugkeer naar Marokko volgens u onmogelijk maken.

Zo verklaart u dat u een bekering tot het christendom overweegt en momenteel contact heeft met enkele 'zusters' die u over het christendom vertellen (zie CGVS, 23/09/2013, p. 3 - zie CGVS, 24/10/2013, p. 7, 17). Het Commissariaat-generaal heeft echter zeer ernstige bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw bekering. U beweert dat u reeds in Turkije een bekering overwoog en dat u in Turkije niet langer bad of vastte tijdens de maand ramadan (zie CGVS, 24/10/2013, p. 18). Het niet naleven van de islamitische voorschriften en een bekering tot het christendom overwegen zijn logischerwijs twee compleet verschillende zaken. Dat u niet akkoord ging met de voorschriften uit de islam wil namelijk niet zeggen dat u zich tot het christendom bekeerde. Bovendien bent u tot op heden niet bekeerd tot het christendom, in die zin dat u niet gedoopt bent of deel uitmaakt van een of andere

christelijke gezindheid (zie CGVS, 24/10/2103, p. 18). Als u werkelijk serieus overwoog om u te bekeren kan men zich de vraag stellen waarom u dat na al die jaren nog steeds niet heeft gedaan (zie CGVS, 24/10/2013, p. 18). Hiermee geconfronteerd geeft u geen begin van antwoord, u herhaalt enkel dat u niet akkoord was met de islam en de islam verliet (zie CGVS, 24/10/2103, p. 18). Dat het centrum van Bovigny enigszins geïsoleerd is, geldt wat dat betreft evenmin als excuus. Volgens u wordt u bij uw bekering bijgestaan door enkele 'zusters' die naar het opvangcentrum komen en over het christendom vertellen (zie CGVS, 24/10/2013, p. 7). Vreemd genoeg heeft u geen enkel idee tot welke kerk of welke tak van het christendom ze behoren (zie CGVS, 24/10/2013, p. 7, 11). Uit de brochure die u voorlegt blijkt echter dat het over de Jehova's Getuigen gaat, dat wordt namelijk zo vermeld op de kaft (zie Documenten, brochure Jehova's Getuigen, toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u opnieuw een niet overtuigend antwoord: namelijk dat hun kerkgemeenschap 'die van het kruis is' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 19). Uw contacten met de Jehova's Getuigen in het opvangcentrum zijn bovendien zeer beperkt, het zou om weinig meer dan een tiental bezoeken gaan (zie CGVS, 24/10/2013, p. 19). Bovendien kan u slechts één van de zusters bij naam noemen (Miranda) (zie CGVS, 24/10/213, p. 19). Verder heeft u in al die tijd geen enkele misviering bijgewoond ook al had u 'daar altijd zin in' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 18), heeft u nog niet in de bijbel gelezen maar 'had u twee dagen voor het gehoor om een bijbel gevraagd' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 18), heeft u nog nooit gebeden omdat 'uw kennis van het Frans onvoldoende is' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 18), en heeft u tot op heden enkel de door u voorgelegde brochure doorgenomen (zie CGVS, 24/10/2013, p. 18). Het is met andere woorden geheel onaannemelijk dat u zich werkelijk tot het christendom bekeerd heeft. Evenmin maakt u aannemelijk dat een eventuele bekering tot vervolging zal leiden in Marokko. Niet in het minst omdat u bevestigt dat er een christelijke gemeenschap bestaat in Marokko (zie CGVS, 24/10/2013, p. 18). Volgens u gaat het echter om christelijke families en zal het van u - als telg van een islamitische familie - niet geaccepteerd worden (zie CGVS, 24/10/2013, p. 18). U verwijst in deze naar uw vader die volgens u imam is (zie CGVS, 24/10/213, p. 18) en die uw bekering niet zal aanvaarden. Zelfs indien dat laatste waar is, dan nog maakt u niet aannemelijk dat dit tot een vervolging volgens de definitie van de vluchtelingenconventie zal leiden, laat staan dat hij u zal doden (zie CGVS, 23/09/213, p. 2). U legt namelijk geen enkel concreet element voor die deze blote bewering onderschrijft. Als gevolg van deze vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Evenmin maakt u aannemelijk dat uw dochter Janet-Alice tot een groep kinderen behoort die door hekserij bedreigd worden (zie CGVS, 23/09/2013, p. 2 - zie CGVS, 24/10/2013, p. 17). U verklaart dat een 'tovenaar' haar zal ontvoeren en haar de keel zal oversnijden in de hoop een schat te vinden (zie CGVS, 24/10/2013, p. 17). U sluit zelfs niet uit dat uw eigen vader, nochtans een strenge imam, zich aan dit bijgeloof zal schuldig maken (zie CGVS, 23/09/2013, p. 2). Dit asielmotief is echter bezwaarlijk ernstig te nemen. Te meer omdat u over geen enkele overtuigend argument beschikt die enig gewicht aan deze verklaringen geeft. U beroept zich enkel op een paar hypothesen en niet onderbouwde beweringen, bijvoorbeeld dat het 'algemeen geweten is', 'dat het op internet staat', 'dat er nog altijd mensen zijn die er in geloven' en 'dat er niet over de slachtoffers wordt gepraat' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 17). Dergelijke blote beweringen volstaan uiteraard niet om uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u als alleenstaande moeder, met een eventueel verleden in de prostitutie, bij een terugkeer naar Marokko zal worden geconfronteerd met een behandeling die onder de definitie van vervolging valt. U beweert dat alleenstaande moeders niet aanvaard worden in de Marokkaanse gemeenschap (zie CGVS, 24/10/2013, p. 17) maar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het taboe rond alleenstaande moeders niet bij voorbaat tot een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie (zie Landeninformatie, SRB 'Maroc - La maternité célibataire...', p. 21-22). Zo zijn er, in tegenstelling tot u die de dood beweert te vrezen (zie CGVS, 23/09/2013, p. 2), geen gevallen bekend van fysieke agressie ten opzichte van alleenstaande moeders (zie Landeninformatie, SRB 'Maroc - La maternité célibataire...', p. 7, 21-22). Ook de eventuele afkeuring van de familie blijkt niet systematisch of absoluut te zijn, mits onderhandeling/bemiddeling komt men namelijk niet zelden tot een vergelijk (zie Landeninformatie, SRB 'Maroc - La maternité célibataire...', p. 7-10). Bovendien wordt er ondanks de lacunes in de Marokkaanse wetgeving slechts in uitzonderlijke gevallen opgetreden tegen alleenstaande moeders (zie Landeninformatie, SRB 'Maroc - La maternité célibataire...', p.12-14). Verder biedt het Marokkaans associatief leven diverse beschermingsmogelijkheden voor alleenstaande moeders die met discriminatie dienen af te rekenen (zie Landeninformatie, SRB 'Maroc - La maternité célibataire...', p. 21-22). Het louter inroepen van uw status als alleenstaande moeder volstaat bijgevolg niet om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken, u dient deze vrees ook voldoende te personaliseren. U slaagt er echter niet in om aan deze voorwaarde te voldoen. Zoals hierboven reeds uitvoerig werd beargumenteerd heeft u namelijk geen enkel concrete en geloofwaardige aanwijzing dat u door uw

familie werd of wordt gevisieerd (zie hoger). Integendeel, na uw aankomst in België kreeg u onderdak en bijstand van diverse familieleden, ook al waren zij op de hoogte van uw verleden in de prostitutie (zie hoger). Bovendien geeft u toe dat u geen concrete indicaties heeft waaruit blijkt dat u en uw dochter 'niet geaccepteerd zullen worden' (zie CGVS, 24/10/2013, p. 17). De door u ingeroepen vrees als alleenstaande moeder moet daarom als louter hypothetisch worden beschouwd: u maakt niet aannemelijk dat uw moederschap tot vervolging zal leiden en het is (cfr. de beschikbare landeninformatie) evenmin een vaststaand feit dat u in Marokko geen bescherming zal vinden indien nodig. Als gevolg van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van art. 14/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te verlenen.

De door u voorgelegde identiteitskaart verandert niets aan bovenstaande vaststelling. Ze bevestigt namelijk enkel uw identiteit, nationaliteit en afkomst. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Verder spreekt het document zich niet uit over uw asielmotieven. Wat het ontbreken van uw paspoort betreft, merkt het Commissariaat-generaal op dat het weinig geloofwaardig is dat uw ex-vriend Darko het in brand heeft gestoken (zie CGVS, 24/10/2013, p. 11). In de eerste plaats omdat u niet kan zeggen wanneer hij het paspoort vernietigde (zie CGVS, 24/10/2013, p. 11). Ten tweede omdat u geen overtuigende reden kan geven om te verklaren waarom hij het nodig vond uw paspoort te vernietigen. Het komt namelijk weinig aannemelijk over dat hij dit louter zou gedaan hebben om te verhinderen dat u bij hem weg ging (zie CGVS, 24/10/2013, p. 11). Niet in het minst omdat u verklaart dat hij u kort nadien zelf aan de deur heeft gezet (zie CGVS, 24/10/2013, p. 5, 11). Dit doet het vermoeden rijzen dat u om een onbekende reden geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw paspoort.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Onder verwijzing naar haar verklaringen, het rapport "Beyond Proof – Credibility in EU Asylum Systems" van UNHCR van mei 2013, de UNHCR "Guidelines on International Protection: gender-related prosecution" van 7 mei 2002, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en een aantal getuigenissen van jonge verkrachte vrouwen in Marokko, onderneemt verzoekster in een eerste onderdeel een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In een tweede onderdeel vraagt verzoekster de "toekenning van de status van vluchteling" wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep en wegens haar politieke overtuiging en religie.

In een derde onderdeel vraagt verzoekster de "toekenning van de subsidiaire bescherming" wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

In een laatste onderdeel vraagt verzoekster in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij niet kan overtuigen dat zij op 15-jarige leeftijd het slachtoffer werd van verkrachting, (ii) zij na aankomst in België twee à drie jaar heeft gewacht om asiel aan te vragen, (iii) zij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat zij in Marokko moet vrezen voor nieuw seksueel geweld, (iv) het niet aannemelijk is dat zij omwille van de verkrachting moet vrezen voor vervolging door haar familieleden, (v) het geheel onaannemelijk is dat zij zich werkelijk tot het christendom heeft bekeerd, (vi) zij evenmin aannemelijk maakt dat haar dochter J.A. tot een groep kinderen behoort die met hekserij bedreigd worden, en (vii) zij evenmin aannemelijk maakt dat zij als alleenstaande moeder, met een eventueel verleden in de prostitutie, bij een terugkeer naar Marokko zal worden geconfronteerd met een behandeling die onder de definitie van vervolging valt.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij veel informatie heeft gegeven over het feestje. De tegenstrijdigheden over de naam van de organisatrice van het feestje schrijft zij toe aan haar geheugen dat in de war was en het feit dat vrouwen in het milieu zelf van naam veranderen. Volgens verzoekster heeft zij ook de tegenstrijdigheid rond haar verblijf in Tanger uitgelegd maar heeft het CGVS daar geen rekening mee gehouden. Verzoekster wijst er voorts op dat door haar verkrachting zij zeer zwaar getraumatiseerd was en bijzonder kwetsbaar is wat kan leiden tot problemen met het geheugen. Verzoekster vervolgt dat haar beweringen onveranderlijk zijn en doortrokken zijn van een zekere spontaniteit. Zij verwijst tevens naar het bestaan van drugs, geweld en verkrachtingen die helaas gangbaar zijn onder jongeren in Marokko, en stelt dat het bijna onmogelijk is om een klacht in te dienen wegens discriminatie tegen vrouwen in de Marokkaanse maatschappij. Verzoekster wijst er ook op dat zij met betrekking tot haar werk als prostituee de namen van de bars heeft vermeld waar zij anderhalf jaar onder een andere naam heeft gewerkt. Zij vertelde tevens dat zij als verkoopster in een kledingzaak werkte. Volgens verzoekster kan daaraan niet getwijfeld worden aangezien hier geen verdere vragen over gesteld werden. Zij is ook de mening toegedaan dat alleen de elementen uit haar relaas worden geselecteerd waarop twijfels rusten zodat verwerende partij faalt in haar plicht een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak.

2.5.2. Daargelaten de flagrante tegenstrijdigheden die verzoekster aflegt over het feestje waar zij zou verkracht geweest zijn in 2003, wijst de Raad erop dat weinig geloof gehecht kan worden aan de wijze waarop O. die in werkelijkheid M. heette zomaar zou hebben toegegeven dat hij verzoekster zou verkracht hebben. Weinig geloof kan tevens gehecht worden aan het relaas in de mate verzoekster, toen huwelijkskandidaten opdoken, de verkrachting opbiechtte aan haar zus, die de gebeurtenis aan de moeder zou hebben verteld, en die het op haar beurt aan de vader en haar broer zou hebben verteld. Gelet op de vaststelling dat verzoekster zelf stelt dat zij op die wijze als onteerd wordt beschouwd kan redelijkerwijs aangenomen worden dat haar moeder de verkrachting niet zomaar zou opbiechten aan de vader en de broer, maar eerder zou zoeken naar een meer discrete oplossing, temeer zij voorhoudt dat haar vader bekend is en haar broer gereputeerd. Dat verzoekster dan vlucht via een onbekende taxichauffeur die haar voorstelt aan een zekere H. of J. en verzoekster dan onmiddellijk toestemt om in de prostitutie te stappen en naar Turkije te reizen omdat zij "toch al onteerd was" kan bezwaarlijk als geloofwaardig worden aangenomen. Niettegenstaande de realiteit dat ook in Marokko vrouwen en meisjes slachtoffer worden van verkrachting en zij niet of in ieder geval op weinig begrip kunnen rekenen van politie en justitie, kan aan het relaas zoals verzoekster het voorstelt geen geloof worden gehecht. Dit alles klemmt des te meer nu verzoekster een beeld schetst van haar familie dat weinig

geloofwaardig overkomt, met name waar zij voorhoudt dat haar vader imam is, zij het huis nooit mochten verlaten, altijd thuis moesten blijven en bidden, maar als 15-jarige wel gaat fuiven en zelfs de nacht van huis wegblijft, haar broer die een drug- en alcoholprobleem heeft gereputeerd is, en haar vader bekend is.

In de mate verzoekster ter ondersteuning van haar relaas verwijst naar de gangbare praktijk van drugs, geweld en verkrachtingen onder Marokkaanse jongeren (bijlage 2, 3 en 4 bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat verzoekster een online getuigenis toevoegt van een Marokkaans meisje dat slachtoffer werd van een verkrachting terwijl zij gedrogeerd werd, van een internetartikel over geweld en criminaliteit op Marokkaanse scholen en een opiniestuk op het internet over verkrachte vrouwen. De verwijzing naar deze stukken, die overigens geen enkele betrekking hebben op verzoekster, kunnen haar ongeloofwaardig relaas niet in een ander daglicht plaatsen.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij geheugenproblemen heeft ten gevolge van de verkrachting die een traumatische ervaring is geweest, wijst de Raad erop dat verzoekster deze verkrachting en de problemen die zij daarom zou hebben gehad niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.6.1. Dat zij niet meteen asiel heeft aangevraagd verklaart verzoekster door te wijzen op het feit dat zij het asielsysteem niet kende en niet kan verwacht worden dat een meisje die geen intellectuele vrouw is en niet buitenshuis mocht gaan, vluchtte en werkte als prostituee, op de hoogte zou zijn van internationaal recht. In dit verband wijst verzoekster nog op haar verklaringen en besluit dat zij *“het strenge, traditionele klimaat dat bij haar thuis heerste voldoende uiteengezet (heeft)”* (haar vader is imam, zij mochten nooit het huis verlaten, moesten altijd thuis blijven en bidden, haar broer is gereputeerd, haar vader bekend en de traditie waarbij de families bij een huwelijk wachten op het laken met bloed). Verzoekster stelt dat zij omwille van de traditie zal vervolgd worden door haar familie omdat zij als een “moderne vrouw” wordt beschouwd die zich tegen de traditie heeft verzet. Verzoekster stelt voorts dat haar wil om van religie te veranderen en Christen te worden de vervolging en de wraak nog erger zal maken. Het feit dat zij door haar zus werd opgevangen in België betekent niet dat ze niet kan vrezen voor vervolging ten aanzien van haar familie in Marokko aangezien zij haar ouders en broer vreest en haar zus haar bovendien na een week aan de deur zette, aldus verzoekster.

2.6.2. Verzoekster kan niet worden gevolgd. Zij verliet haar land van herkomst, werkte als prostituee en in een kledingzaak in Turkije, reisde met een Syrische Koerd die asiel had gekregen in België, met valse documenten naar België was gekomen, en verbleef bij diverse familieleden in België en Duitsland. Redelijkerwijs kan dan ook aangenomen worden dat, indien verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert voor haar familie en nood heeft aan internationale bescherming, zij dit wel zou gedaan hebben bij aankomst in België. Dat verzoekster drie jaar nodig zou hebben gehad om de asielprocedure te ontdekken kan niet worden aangenomen. Haar kennissenkring in België en haar zus die hier in België verbleef met een Belgische verblijfstitel maken dat de Raad geen geloof hecht aan verzoeksters argumenten waarom zij niet eerder asiel heeft aangevraagd. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

Boven op de vaststelling dat verzoekster jaren heeft gewacht om internationale bescherming te zoeken, wordt haar vrees voor vervolging vanwege haar familie verder ondermijnd door de vaststelling dat zij gedurende al die jaren geen problemen heeft gekend met haar familie, niettegenstaande haar familie op de hoogte was van haar verblijf in Turkije en België. Uit geen enkele verklaring van verzoekster blijkt dat haar familie, inzonderheid haar vader en broer, ook maar enige concrete poging ondernomen zouden hebben om verzoekster te bedreigen.

Waar verzoekster nog verwijst naar de traditie, het feit dat zij een “moderne vrouw” is en haar bekering de wraak alleen maar erger zal maken, merkt de Raad op dat verzoekster een beeld schept van een streng en traditioneel gezin, maar dit niet echt spoort met haar levensloop en de vaststelling dat haar familie geen enkele concrete stap heeft gezet om haar terug te halen of te bedreigen. Aan haar bekering wordt geen geloof gehecht zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. Verzoekster betwist voorts het oordeel van het CGVS dat haar situatie als alleenstaande moeder niet problematisch zou zijn. Zij heeft uitgelegd dat ze vervolgd zal worden niet alleen omdat zij een alleenstaande moeder is maar ook op basis van het feit dat ze onteerd is sinds haar verkrachting, ze een kind kreeg buiten het huwelijk, ze als prostituee werkte, ze niet bidt en de islam niet meer praktiseert en haar baby als een bastaard zal behandeld worden. Verzoekster betoogt dat zij behoort tot de sociale groep van vrouwen en herhaalt dat zij zal vervolgd worden omdat ze onteerd is sinds haar verkrachting, een kind kreeg buiten het huwelijk, ze als prostituee werkte en de islam niet meer praktiseert. Vrouwen die zich willen onttrekken aan de traditie worden beschouwd als in strijd met de

van kracht zijnde gewoonten en wetten en de autoriteiten zijn niet in staat om hen te beschermen en zij moeten aanzien worden als behorende tot een sociale groep in de zin van de bepalingen van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, aldus verzoekster. Zij benadrukt dat zij bovendien afkomstig is van een strikt religieuze en traditionele familie en stelt dat vrouwen in Marokko constant gediscrimineerd worden en niet genieten van “rechten van mensen”. Ter ondersteuning verwijst verzoekster naar het rapport van 19 juni 2012 van de Werkgroep van de Raad voor de rechten van de Mens van de Verenigde Naties omtrent de eliminatie van discriminatie tegenover vrouwen in de wetgeving en de praktijk.

2.7.2. De Raad herhaalt vooreerst dat geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters relaas dat zij haar land van herkomst verliet omdat zij onteerd was en de familie haar om die reden bedreigde. Daarnaast is er de vaststelling dat de familie nooit een poging ondernam om haar te bedreigen in Turkije en België. Verzoekster werd, blijkens haar verklaringen, zelfs opgevangen door de familie hier in België en voorts waren en zijn haar Marokkaanse familieleden op de hoogte van haar verblijf in Turkije en België. Zij geeft bijgevolg geen enkele concrete aanwijzing dat zij door haar familieleden in Marokko zal vervolgd worden.

Zo verzoekster stelt dat alleenstaande moeders niet aanvaard worden in Marokko en vrouwen aldaar gediscrimineerd worden leest de Raad in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het inderdaad niet eenvoudig is in Marokko als alleenstaande moeder en dat dit problemen kan opleveren van economische, juridische en administratieve aard. Er heerst nog altijd een taboe op seksuele relaties en een zwangerschap buiten het huwelijk niettegenstaande beide fenomenen meer en meer voorkomen vooral in de grootsteden. Ondanks de lacunes in de Marokkaanse wetgeving wordt slechts in uitzonderlijke omstandigheden opgetreden tegen alleenstaande moeders en biedt het Marokkaans associatief leven diverse beschermingsmogelijkheden voor alleenstaande moeders die met discriminatie dienen af te rekenen (adm. doss., stuk 23, landeninformatie, SRB, “Maroc” “La maternité célibataire dans la société marocaine”). In de mate verzoekster nog stelt dat zij vreest dat haar kind zal behandeld worden als een bastaard wijst de Raad erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar kind beroep kunnen doen op de organisaties die bescherming bieden aan alleenstaande moeders en hun kinderen. (adm. doss., stuk 23, landeninformatie, SRB, “Maroc” “La maternité célibataire dans la société marocaine”, p. 27)

In de mate kan aangenomen worden dat een Marokkaanse alleenstaande moeder het slachtoffer kan worden van discriminatie, zoals verzoekster voorhoudt, wijst de Raad erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die gelijkgeschakeld wordt met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen dienen bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat *in casu* niet wordt aangetoond.

Verzoekster haalt voorts enkele internationale stukken aan over de discriminatie van vrouwen in Marokko zonder evenwel concrete en objectieve stukken aan te brengen die afbreuk vermogen te doen aan de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, of die aantonen dat de commissaris-generaal uit de gebruikte informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

2.8.1. Verzoekster stelt dat haar wil om van religie te veranderen en Christen te worden de vervolging en wraak van haar familie zal veroorzaken. Verzoekster is van mening dat haar profiel overeenkomt met de vrouw die zich verzet tegen een schending van haar rechten nu zij zich niet wil aanpassen aan de kledijvoorschriften, zich heeft verzet tegen de traditionele praktijk en gevlucht is wegens haar verkrachting. Verzoekster besluit dat zij dus meerdere risicoprofielen combineert en het dus past het statuut van vluchteling toe te kennen.

2.8.2. Verzoekster kan, mede in acht genomen wat voorafgaat, ook hier niet overtuigen. Het feit dat zij de islamitische kledijvoorschriften en andere voorschriften niet naleeft kan niet gelijk gesteld worden aan een bekering tot het christendom. De Raad herhaalt dat verzoeksters beweringen over het traditionele gezin die zij schetst niet overeenkomt met haar levensloop, inzonderheid de vaststelling dat zij op jonge leeftijd haar familie en land van herkomst verliet zonder dat de familie enige poging onderneemt om haar terug te halen of te vervolgen. De Raad herhaalt dat verzoekster ook een ongeloofwaardig beeld schept van haar familie. Wat haar bewering betreft dat zij de wil heeft om zich te bekeren, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster geen enkel idee heeft tot welke kerk of welke tak van het christendom de ‘zusters’ behoren die haar over het christendom vertellen in het centrum, heeft zij

nooit een misviering bijgewoond, heeft zij nog niet in de bijbel gelezen maar had zij wel twee dagen voor haar gehoor om een bijbel gevraagd, heeft zij nooit gebeden omdat haar kennis van het Frans onvoldoende is, en heeft zij enkel de brochure doorgenomen die haar in het centrum werd gegeven. Uit deze houding kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekster de wil heeft om van religie te veranderen. Wat haar profiel als moderne vrouw betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster als jonge vrouw al een tiental jaar zelfstandig in het leven staat. Op geen enkel moment is zij door haar familie gehinderd om haar leven te leiden zoals zij dat wilde. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door haar familie in Marokko zal worden vervolgd of geviséerd. Hoe dan ook, verzoekster is thans een volwassen vrouw en zij toont niet aan dat zij samen met haar kind verstoten zal zijn van hulp en bescherming in Marokko indien zij of haar kind daar nood aan hebben.

2.9. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij behoort tot een sociale en kwetsbare groep, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vervolging dient te koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin vanwege haar familie of de Marokkaanse overheid of gemeenschap, en dat deze vervolging ook niet blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Immers, de wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS